

החברותא

בס"ד ערשיק פאר מקץ זאת חנוכה תשנ"ז

החברותא בטאון פנימי לחברים גליין מס 36

פנינים יקרים

כינונים נאמר שביקשו להעבירם מחוקי רצונך, והיינו שלא יהיה האמונה קבוע רק לעשות על פי רצון האדם, וכ"כ המהר"ל באו"ח כי ענין יון הוא נגד החכמה. והפי' שעיקר החכמה הוא הביטול, והחכמה מאין תמצא. והוא לבטל חכמתו ושכלו, זה עיקר החכמה באמת, אבל יון ה' חכם להרע, דהיינו לילך רק אחר חכמתו וע"י שקלקלו האמונה, נטמאו המחשבות. וכשגברו היה העיקר אמונה. ואפשר שזה שם חנוכה שבחינת "כה" היא אמונה כלומר כה תעשו ולא בשום שינוי רק להיות נמשך אחר השי"ת אף מה שאינו מובן בשכל. (שפ"א תרל"א ליל ד')

את אשר הא' עושה הגיד לפרעה. ר"ל שהודיע לפרעה כי כל המתהווה והנעשה בעולם, האלוקים הוא העושה והכל מכוחו ית"ש. ויאמר פרעה אחרי הודי אלוקים אותך את כל זאת א"כ אין נכון וחכם כמוך (כ' הרמ"מ) כי נשני א' את כל עמלי. נשני מלשון שכחה, כשעושים דבר טוב, וכן את עצם הניגוע בעבודת ה' צריך לשכוח ולא להחשיב א"ע בגלל זה, כי הכל בכוחו ית'. ולהיפך, על הבחינה ההפוכה כתוב כי הפרני א' בארץ עניי. ר"ל שהחשבון של ארץ עניי שהוא בחי' שפלות עצמית, צריך להיות בבחינת הפרני, לזכור תמיד. (הג"ל)

ועתה על תעצבו (בראשית מה) אין ועתה אלא תשובה. אם רצונכם לחזור בתשובה יהא כלל זה מסור בידכם - אל תעצבו. שלא תהי' התשובה מתוך עצבות אלא מתוך שמחה. (דברי שמואל ריגש עמ' צ"ה).

דבר החברותא

אשרי הגבר אשר שם ה' מבטחו זה יוסף (מד"ר פ' פ"ס סי' ג') ובמקום אחר (מד"ר בשלה פכ"ג סי' ה') כל מה שישאל אוכלים בעולם הזה אינו אלא בשביל אמונה וכל ענין הפרנסה הוא מיוסף הצדיק שהוא המשביר בכל ארץ מצרים

בס' דברי יחזקאל פ' ושב איתא למון הבעש"ט ז"ל לא היה על צרכי שבת, ובערב שבת קודש באשמורת הבוקר הלך ונגע על אדן החלון אצל איש אחד, ואמר שצריך על צרכי שבת ותיכף הלך לדרכו, נתעורר האיש על פי דבריו של הבעש"ט, קם תיכף ממיטתו והלך החוצה לראות מי זה המדבר מבעד לחלון, רץ אחריו והשיגו, ויאמר לו, אם נצרך אתה על הצאות שבת למה ברחת, למה לא תמתין עד שאתן לך, השיב לו הבעש"ט, שלעולם עם כל איש הנולד מולד עמו פרנסתו (ונדה ל"א ע"ב) אך מחמת שהחטא גורם צריך לעמוד על הפרנסה כמאה"כ "בזעת אפך תאכל לחם", אבל יש הפרש בין כל אחד ואחד, שכל אחד לפי ערך הקלקול כך צריך לעמוד על פרנסתו, יש שפרנסתו בביתו ויש מי שצריך להביא ממרחק לחמו וכדומה, ואני כפי שגמרתי בדעתי אינני צריך לעמל רב, רק לעשות פעולה כל שהיא בלבד, וכאשר עשיתי מה שמוטל עלי לעשות איזה סיבה לעזרתי, בודאי יעזור השי"ת, ואין לי שום נפקותא אם אתה תתן לי או לא.

ובס' ר' יבין ז"ל השם ית' זן ומפרנס ומכלכל מקרבי ראמים עד ביצי כינים ואין שום אדם צריך לסייע להשם ית' להמציא מקום שמאותו מקום יפרנס אותו השי"ת וכו' והאמת פרנסה הוא בזכות הבטחון כל שיש לו בטחון יותר יש לו פרנסה, כמו שכתוב רוצה ה' את יראיו את המייחלים לחסדו ולואי שנזכה לחיות כך אכ"ר

המשך המכתב מגליון שעבר

ניסן תשל"ח

להיות נר וזרקור, סמל ודוגמא של אהבה אמיתית שאינה בטלה לבני דורם ולכל עם ישראל עד סוף כל הדורות, לכן זכה דוד להיות מלך ישראל וחי וקיים, לכן זכה לחסות תחת כנפי השכינה, להיות רגל רביעי למרכבה בצד אבותינו הקדושים אברהם יצחק ויעקב ולהשלים את כסא הכבוד כביכול.

וכל אשר ברא ה' בעולמו ברא למען יהיה לנו דוגמא מה חפצו מאתנו! ועלינו להרהר בסיבות שזימן לנו הקב"ה ובזה שהפגיש אותנו, מפני שחפץ להחזיר את עולמו כקדם שנחיה תחת כנפו בשלמות בלי שום שלטון אחר ובהיות שאנו קורצנו מגושי חומר המציא לנו את סיבותיו בדמות אינטרסים של האחד עם משנהו עם ישועות וכל מיני דרכים להתקשר למען ידעו כולם כי שם ה' נקרא עלינו ולמען נדע כי כל הבא מחברנו לא מהחבר בא, אלא החבר עבורו, הוא סיבה בלבד וצנור, שדרכו מוליך הקב"ה את השפעתו.

ואת הסיבות של האינטרסים נתן לנו בוראנו רק לזמן קצוב, ותפקידי האינטרסים הם להצית את הידידות ולקיימו משך זמן, עד שיבחר בעל הרחמים להתגדל ולהתקדש עוד יותר על ידי בחינת האנוש, שהם בהתגלמות שני הידידים, אז הוא מסלק את האינטרסים שהוא, והוא בלבד, נתן בזמנו על מנת ליצור קשר של קיימא ועל מנת שידעו החברים והידידים כי כל הטוב שנתלו לא מהחבר נתלו ואף

דוד ויהונתן היו בבחינת שמור וזכור במחשבה אחת, ובעת אשר שמרו ידידותם שבאה מחמת סיפוק ואינטרס זכרו גם שלא בזה תיבחן אהבתם ולא כאן תחנתם הסופית, כל הזמן זכרו כי היניקה שלהם לא מרעותם בא אלא מהאין סוף ואהבתם לא היתה לבשר ודם אלא לצמצום האין סוף שהצטמצם בבשר ודם, וזה הדבר עשה להם ה' יתברך ע"מ שבבוא היום, כאשר יהיה עליהם ללכת וללקוט אחר הקוצרים, בעת אשר יבחנו למי נתונה אהבתם אם לבן אדם אשר שווא הוא או לקל חי שממנו כל חיותם וקיומם, בעת אשר לא יהיה יותר אינטרס גשמי בינותם, בעת אשר יצרם יתגבר עליהם ויבקש לאבדם ממקור יניקתם מבורא העולמים, שיזכרו כי גם אז בשחר ימיהם לא מחברים קבלו תשועות ונפלאות אלא בלתי מה' לבדו ומה להם כי ילינו היום על חברים אחר שהוא היה רק סיבה ולא מסובב, ולכן במר נפשם עליהם יפנו אל א-ל חי ויתחננו בפניו לבל יטרדו בשנאתם ולבל יצללו במצולות דמיונם.

מחשבות אלו הם שעמדו ליונתן ודוד ביום צרה ועברה והם שנתנו להם האפשרות לעורר ולחדש אהבתם שמימי קדם ולעשותה אהבה שאינה תלויה בדבר, משום שלא ראו בחברים לא את מי שמושיעם ומראם נפלאות ולא את מי שזונח אותם ולא שם ליבו אליהם, אלא בהשי"ת לבדו תלו את כל "התודות" ו"האשם", לכן זכו הם

את הסתלקות האינטרסים אין לתלות בחבר, ובאמת אין שום שנוי כלל וכלל בידידותו של החבר ורק הבורא יתברך הוא שנתן והוא שלקח ולא הבעל בחירה שלית ליה מגרמיה כלום, והחבר הוא רק סיבתו של הקב"ה שנותן לו את פרסומו בעולם כאותו הקולמוס ביד הסופר, כנ"ל.

וכל עיקר מה שנתן הקב"ה את הישועות לחבר אחד ע"י משנהו וכל הנפלאות אשר ראו עיניו בתחילת דרכו עם החבר ובהמשך הזמן ועם משפחתו וכו' וכו', נתן להם על מנת ששניהם יחד יצאו ויחפשו וימצאו את הנותן להם את כל אשר להם, אך בהגיע היום בו חפץ ה' מסלק להם את הסיבות שקשרו אותם עד אותו זמן ומביאם אל ארץ לא זרועה על מנת שימשיכו לצעוד אל הדרך העולה בית אלוקים, באותה אהבה וידידות שהיתה להם בטרם העיבו העננים, ובטרם דמיונם מצא להם משכן בתוכם. ועי"ז יתנו שבח יקר וגדולה למלך יוצר כל אשר נהגם כמו תינוק עם אמו אשר בתקופת חייו הראשונה מעניקה לו קרבה יתרה עם פינוק מכסימלי אחר שאין התינוק יכול לעזור לעצמו ורק ברחמי האם עליו הוא מקבל טיפולו והצטרפותו, אבל כאשר חולפים השנים והתינוק הפך לעלם ולגדול תנער אותו אימו מעליה ותשלחהו לחפש לו דרכו ולא מפני שכלו רחמיה על בנה, אלא מפני שברצונה שבנה יעלה ויבוא למדרגות גבוהות יותר עם עבודה ובחירה וכו' ועדיין היא ותמשיך היא להיות אמו עד צאת נשמתו וגם לאחר מכן, כמובן בתחילת דרכו של אדם בעבודת ה' שולח לו הקב"ה חבר ונותן להם סיבות ותענוגים ע"מ שיהיו יחד באהבה, אבל

כאשר חפץ ה' בעליית האדם בעבודת ה' ובהכרה שהוא בלבד ואין בלתו נתן להם את החיל הזה, הרי הוא מסלק התענוגים מהם ומשלחם לרעות בשדה האמונה על מנת שיראה האדם שכל האינטרסים שהיו לו עד זמן מסויים עם החבר, אלה היו דוגמאות ולימוד של האינטרס האמיתי שצריך להיות בין שניהם היינו אינטרס של הקדושה והיא הקדושה היא אינה בטלה היא אין סוף וקיימת לעד ובכוחה לעשות את האהבה הנכונה והבלתי מזוייפת שבין שני החברים לאהבה שאינה בטלה ודווקא משם, ודווקא כאשר היא בלתי תלויה בדבר.

חברים שחיים בהרגשה ובהכרה בעת ידידותם האיתנה והאמיצה, שיש מי ששוכן בתוכם ונותן להם חיותם גם כאשר בא הרגע והסיבות שהביאום להתקשרות נעלמים, עדיין הם בידידות משום שיודעים המה שהחבר היה רק סיבה לגדל שמו של ה' ולא הוא בעל היכולת ובעל המופת וכל זה אינו שייך כלל לאנוש ורק מציאות הבורא קיימת ביניהם ואז הופך להיות עיקר האינטרס שלהם מציאות הבורא ולמעשה אינם מושפעים כלל מביטול והסתלקות האינטרסים הגשמיים ואדרבא הם מבינים שכל מה שהיה להם סיבות קודם זה רק בשביל להביאם ליד שולחן אחד אבל על מנת לקיים את אהבתם שתהיה נצחית יש הכרח לסלק את הסיבות ולהיתלות בסיבת כל הסיבות שמחיה את הקשר בכל נשימה ונשימה.

ובני אדם שנפגשים בזה העולם, מחמת שורש נשמתם הם נפגשים, ששייכים הם אחד לשני מכוח תיקון נפשם ואין

שום כוח בעולם שימנען ויקסו
והשייכות ביניהם, אולם היצר הרע
ברצותו למנוע ולהרחיק את הגאולה
הפרטית של כל אדם ואדם ואת
הגאולה הכללית של קודשא בריך הוא
וישראל ואורייתא ואשר לשם גאולה זו
הפגיש הקב"ה את בריותיו זה עם זה
כאשר עלה במחשבתו כביכול, מביא
לב לב האדם דמיונות על החבר שכאלו
הוא אשם לו במחדליו וכשלונותיו וכד',
שכאלו הוא גרע ממנו ממה שיכול היה
להיות לו וכד', אבל אין זה אמת כלל
וכלל ועלינו לבקש מהשי"ת שחותמו
אמת שיגלה לנו את המחשבה
האמיתית והכוונה בהתקשרותנו כדי
שתהיה לנו הסתכלות אחרת ונכונה
יותר של פני הדברים, כדי שנשאף
למצוא את תכליתנו במקום שנחפש
למצוא את האשם ולהתרחק מן
"האשם" האמיתי שהוא הבורא ב"ה
שסילק מאיתנו את האינטרסים
הגשמיים למען שמו הגדול.

וכי בימים עברו לא היה ח"ו הקב"ה
בינותנו? וכי לא הוא זה שהעניק לנו
מחסדיו? וכי מי הראנו אז נפלאות
ממש אם לא יוצרנו ברוך הוא, אך
רצונו היה שנתדבק בו ונלמד לחיות
אתו כדוגמת חיינו ביחד שהיו כאשר
קיננו בנו האינטרסים ונזכור תמיד
תמיד שהוא לבד מושיענו, ואזי ביום
פקודה כאשר יוסט הוילון, כאשר יבוא
המסך המבדיל ביננו מפני שירצה אז
בוראנו את האמונה והעבודה הזכה

החנמיהם מאומה, לא נרצו בזה אלא
את רעהו חיים, לא נשנא ונתרעם על
חברנו בלבבנו, אלא נזכור את מי
שהפגישנו ונתן לנו את אשר לנו,
ונצעק אליו לבל יעזבנו אל הגלים
הסוערים בלי משען ובלי אחיזה, וכמו
אדם אשר מט ליפול ונודמן לו עץ
להישען עליו הרי לא לעץ יאתה
התהילה אלא לבורא העץ וכמו המכה
שמקבל אדם מהעץ, לא על העץ יוציא
זעמו אלא על המכהו, אף אנו כן לא על
חברינו נלין ולא ממנו נתאכזב ולא בו
נבטח ולא אליו נשאף, אלא כל שיחנו
הוא בין בוראנו שהוא מסבב הסיבות,
ואם נזכה לחשוב כך - ועדיין לא
מאוחר - נזכה שבבוא היום הנכסף בו
ירחם עלינו אבינו מלכנו ויעביר בנו רוח
חדשה לבלתי יהיה בנו שנאת חנם
נזכה לחדש את אהבתנו וידידותנו
האמיתית לנצח, שכן עלינו לזכור ולא
לשכוח שברצוננו או שלא ברצוננו
הקשר שביננו הוא בל ינתק והוא
קיים בלי שינוי מאז נוצר אלא
שכנראה היה פגם בהריונו של הקשר
ולפיכך יצא הוולד מעט פגום אבל בטוח
אני שלא ירחק היום ונתעורר לצאת
מסבכי דמיונותנו, להתעלות מעל פני
המחשבות המציקות שבאמת אין להם
שחר ואחיזה ונשאף לדבוק בבורא
העולמים המצפה לנו והמחיה אותנו
כל נשימה ונשימה ומצפה לנו
להנטותינו לתחיה.
בידידות נאמנה ...

נא להתפלל עבור החולה
אילן בן זהבה
הזקוק לרחמי שמים מרובים

יו"ל ע"י
מערכת החברותא
עדיני 3
טל: 02-5829688
ת.ד. 5080
ירושלים 91050

השמיחה במעונם

למו"ד הרא"ש שליט"א לאירוסי הנכדה

להר"ר משה הרשטיק ומשפ' לאירוסי הבת